

Spritbilist

Det er mørkt udenfor, oktobervinden rusker i ruderne, af og til kører en bil forbi ude på landevejen. Klokkeren er ti om aftenen, og uden for huset hæver de sorte træstammer sig mod stjernehimlen. Lygten ved hoveddøren kaster et undervandsagtigt skær ud over gårdspladsen, og i køkken-alrummet er fjernsynet tændt. Manden i huset har lige lagt et magasin fra sig og ligger i sofaen med krydsede ben. Kvinden smører en madpakke, mens hun læser på den Ipad, der ligger foran hende på bordet. Barnet i huset er i sit værelse. Han har sovet i en time, der er faldet lidt gullig væske fra hans ene øre ud på pudsen, han er bleg og varm.

Det ringer på døren. Kvinden og manden kigger på hinanden, de venter ikke nogen, det er sært. Manden rejser sig fra sofaen og går ud og åbner døren. Der står en kvinde derude, hun taler utydeligt, hun siger, hun er kørt i grøften længere ude ad vejen. Hun siger, hun har gået to kilometer langs rabatten, det her er det første oplyste hus, hun er kommet til. Hun siger, at hun er ked af det, det er ikke for at forstyrre, hun ved ikke, hvad hun skal gøre. Må hun komme ind? Manden siger: selvfølgelig og vinker hende ind, han spørger, om hun er kommet noget til. Kvinden svarer ikke. Manden lukker entrédøren og betragter hende. Hun er benet og bleg, hendes mascara er udtværet. Hun har sejlende øjne, han kan ikke holde hendes blik fast. Håret er sat op i en hestehale, næsten gennemsigtigt tyndt. Hun snøfter forvirret, hovedet virrer svagt, som om det sidder fast på en fjeder.

- Er du okay? spørger han. Hun nikker uden at se på ham.

- Kom med ind, siger han, - Vil du have noget at drikke? En kop kaffe eller the?

- Jo tak, siger hun, stadig uden at se på ham. Han fører hende ind i køkkenet, hvor moderen siger hej, hun har stået ude i gangen og lyttet.

- Jeg hedder Trine, siger kvinden og ser sig om i det store, oplyste køkkenalrum, - hvor er her pænt!

- Vil du ikke have din jakke af? spørger faderen, mens han fanger moderens blik. Kvinden trækker jakken af og lægger den over ryggen på en køkkenstol.

- Jeg vil altså ikke være til besvær, det er virkelig pænt af jer.

Henne i døråbningen står drengen pludselig, han er vågnet til lyden af dørklokken. Han er søvngig og holder en hånd for øjnene, håret stritter.

- Hvem er det? spørger han. Moderen går hen og tager ham i hånden og siger:

- Det er bare en, der er kørt i grøften, kom. De går ud på badeværelset, drengen tisser.

- Av, det gør ondt, siger drengen og tager sig til øret. Moderen mærker ham på panden, den er brændende varm.

- Kom med ud i køkkenet, siger hun, - så får du en pille.

De går ud i køkkenet, Trine sidder ved bordet, faderen laver the.

- Sikke en sød dreng, I har, siger hun. - Er du oppe endnu?

Moderen trækker ham om bag kogeøen.

- Han er lige vågnet, han har mellemørebetændelse, siger hun.

Kvinden sidder lidt og nikker. Pludselig synker hun halvdinglende ind over bordet. Så rejser hun sig med et sæt og smiler stort til dem alle tre.

- I er en dejlig, dejlig familie, nikker hun og kvæler en bøvs. Faderen sætter kruset med the på bordet, mens drengen får sin pille.

- Din mor og far er heldige, siger hun. - Jeg har også altid ønsket mig sådan en dreng som dig!

Hun ser ned og tager en slurk af theen. Så kigger hun op og siger højt:

- Men jeg har en nevø, han ligner dig lidt!

Moderen siger til drengen, at han skal sige godnat. Hun har hænderne på hans skuldre, hun tager lidt hårdt fat. Forældrenes blikke mødes kort. Drengen siger godnat og moderen går med ham ind i værelset.

- Hvad er der galt med hende? spørger drengen. – Er hun fuld?
- Jeg ved det ikke, siger moderen og glatter hans pandehår med et blidt strøg.

- Husk: Døren skal stå åben, siger han nervøst.

Moderen lader døren stå åben og går tilbage til køkkenet. Faderen står bag ved kogeøen, kvinden roder hektisk i sin lomme.

- Det var også uheldigt, siger hun, - jeg havde ikke strøm på min mobil, jeg kunne ikke få fat på nogen.

Hun tager sig til panden:

- Fuck, det har været en dårlig dag! Men hvor har I det rart her!

Moderen sætter en æske chokolade på bordet, og kvinden tager et stykke. Hun tygger grundigt og tavst og langsommere og langsommere og langsommere, indtil hun begynder at græde. Faderen lægger hånden på hendes arm.

- Bare fortæl os, hvad der er sket. Vi skal nok hjælpe dig, siger han.

Hun holder sig for munden og lukker øjnene:

- Jeg har gjort noget dumt. Noget *virkelig, virkelig* dumt.

Hun stirrer frem for sig:

- Jeg skulle mødes med én på en date, jeg var meget nervøs. Jeg har ikke haft en kæreste i mange år, fordi jeg har haft kræft og været lidt nede, og sidste år døde min mor, det var hårdt. Men ham her så sød ud på billederne, jeg tænkte: Tænk, hvis nogen kunne elske *mig*! Jeg tænkte: Måske er det min tur nu! Vi skulle mødes på en kro ude i Mørkemoseskoven. Jeg kom tidligt, jeg fik en gin-tonic ved bordet, bare for at berolige mig selv. Så går døren op, og ind kommer den smukkeste mand, og han kommer lige imod mig. Jeg kan ikke tro det, hjertet flyver op i halsen. Alt går på mig. Så standser han foran mig, kigger kort på mig og siger: *Desværre, jeg tænder ikke på halvgrimme kvinder*. Og så går han. Jeg sidder der ved bordet med

hvid dug og levende lys, og det eneste, jeg tænker, er: jeg vil dø. Men så kommer tjeneren med menukortet, og jeg siger:

- Jeg vil gerne have dagens menu og en flaske husets vin.

Kvinden kigger ned med boblende øjne:

- Og så får jeg suppe til forret og oksefilét med dampede grøntsager til hovedret og is til dessert, og jeg spiser det hele, selvom jeg er ved at kaste op, og jeg drikker vinen. Og så går jeg, så går jeg ud og sætter mig i bilen, tænder for radioen, og ser mig i bakspejlet. Og jeg tænker: *Han har ret*. Se mig! Mit tynde hår, mit grimme ansigt, jeg får aldrig børn, jeg bor på min mors gård langt ude på landet, hvad havde jeg egentlig troet? Og så kørte jeg.

Hun snøfter og famler med chokoladepapiret.

- Og så i bilen begynder jeg at græde, det vælter bare ind over mig, jeg kan ikke styre det, jeg hamrer bare ud ad vejene, jeg skal væk. I næste sekund ligger jeg sidelæns ind over sædet, bilen ligger i grøften. Det er kulsort, måske har jeg glemt at tænde lyset, der er ikke andet end fornemmelsen af marker og landevej. Så begynder jeg at gå, og nu sidder jeg her.

- Og du er sikker på, at du ikke kom noget til? siger moderen.

Hun ryster på hovedet og stirrer tomt ind i væggen:

- Det værste er, at det er min mors bil, nu har jeg ikke noget at køre i længere, jeg bor helt alene ude på gården...

- Det skal du ikke tænke på nu, siger moderen, - det skal nok gå.

Hun lægger hånden på kvinden, der hulker højt. Hendes mund vibrerer, hele kroppen ryster, hun bliver ved med at sige:

- Det må I undskylde, det må I altså virkelig undskylde...

Drengen kommer ind i stuen, han står stille med store øjne.

Moderen rejser sig og går hurtigt hen til ham, hun trækker ham ind på værelset og lægger ham i sengen. Hans øjne er vidtåbne, bedende, han tager fat i hendes håndled og hvisker:

- Kan vi ikke give hende nogen penge, mor? Hun må gerne låne mit værelse, så sover jeg inde hos jer.

- Sssh, siger mor, - sov nu. Vi skal nok hjælpe hende.

Hun går ind i stuen, hvor faren er ved at tage bilnøglerne på en knage. Kvinden har rejst sig op, hun fumler med sin jakke.

- Jeg har lovet at køre Trine hjem, siger han. - Og så kigger jeg også lige på bilen, hvor galt det er.

Moderen hjælper kvinden med jakken, forsigtigt og tøvende. Hun støtter hende ud af køkkenet, til hun kommer i tanker om noget. Så skynder hun sig tilbage og henter en flaske æblemost og en af de nysmurte madpakker.

- Tag det her med, så har du lidt at spise.

- Tusind tak, siger kvinden. - Det er virkelig sødt af jer.

- Det var så lidt. Og husk, at det nok skal gå, siger moderen. - Og ring til os, hvis... der er noget.

- Tak, siger kvinden med blanke øjne, - og hils jeres søde dreng!

Bilen kører ud af indkørslen i det buldrende mørke. Da den er væk, rydder moderen op i køkkenet. Vinden farer uroligt rundt om huset. En halv time senere kommer faderen tilbage. Drengen ligger vågen, han hører forældrenes lave stemmer. Han bliver liggende i sengen med lukkede øjne, mens hans mor kommer ind, mærker ham på panden og lukker døren til igen. Da hun er væk, lister han op. Inde i stuen står faderen og taler i telefon. Hans stemme er rolig og alvorlig. Han opgiver kvindens adresse og fortæller, hvor bilen står. Han siger, at hun har drukket mindst en flaske vin.

- Hvem snakker du med? siger drengen pludselig, han står lysvågen i døren.

- Ikke nogen, siger faderen. - Det er ikke noget, du forstår.

Drengens ansigt trækker sig sammen, tårerne pibler frem i øjenkrogene. Han kigger på moderen og faderen, så hvisker han stille:

- Snakker du med politiet, far? *Har du meldt hende til politiet?*